

TEATRUL CU TREI ACTORI

Să nu credeți cumva că e vorba de "nucleul" unei trupe particulare, unde numărul mic de actori cu angajament permanent și-ar găsi, mai ales la început, o anume justificare. Nu. E vorba de cu totul altceva. De ce-a mai rămas dintr-un Teatru de Stat. Și încă dintr-unul ce figura, pînă nu demult, nu chiar printre cele mai prost cotate din țară. E vorba de Teatrul Dramatic din Baia Mare și trebuie să adăugăm imediat că și cei trei sînt angajați ca actori prin echivalare sau derogare de studii, nici unul neabsolvind institutul de teatru. Lor li se adaugă, ce-i drept, trei băieți și două fete, la categoria "corp ansamblu". În fine, teatrul mai respiră încă și prin cei patru actori-pensionari, cu statut de colaboratori, dintre care doar unul este absolvent al institutului de teatru.

Departa de noi intenția de a pune sub semnul întrebării profesionalismul dobîndit de toți acești oameni. Dar, cu un singur absolvent al institutului de teatru, și acela pensionar, să recunoaștem că e greu să se facă...primăvară la Baia Mare! Nu există regizor, nu există scenograf. Iar secretar literar e directorul teatrului, Mircea Marian.

Și totuși... În stagiunea 1990-1991, numai pînă la sfîrșitul lunii februarie, teatrul acesta "cu trei actori" a reușit să scoată patru premiere: Q barcă în pădure de Nikolai Hartov (regia și scenografia, Mihai Manolescu), Mă propun director de Viorel Căcoveanu (regia, Petru Mihail; scenografia, T. Th. Clupe), Tache, Ianke și Cadîr de Victor Ion Popa (a treia variantă scenică a spectacolului semnat cîndva de Otto Rappaport) și Havel-Story (regia și scenografia, Adrian Lupu). N-am văzut încă toate aceste spectacole, dar depunem mărturie că măcar unele dintre ele se află cel puțin pe linia de plutire.

Că multe, chiar foarte multe dintre spectacolele teatrelor bucureștene, în aceeași stagiune 1990-1991, s-au aflat abia pe linia de plutire, dispunînd însă de cu totul alte condiții, asta-i desigur altă poveste. Ca să nu mai vorbim că există și teatre bucureștene cu două săli, cu regizori și scenografi angajați, cu colective relativ numeroase, să zicem între 20 și 40 de actori, care - în aceeași perioadă - n-au scos decît un singur spectacol, și acela sub linia de plutire! Dar și asta-i, desigur, o altă poveste.

Întorcîndu-ne la cea de la Baia Mare, ne facem datoria s-o semnalăm ca atare, în speranța că soarta teatrelor din țară n-a ajuns încă să ne fie, chiar tuturor, indiferentă. ■ VICTOR PARHON

COUPÉ

MEDIEVALE LA "MASCA"

Înființarea unui nou teatru (vezi TEATRUL AZI 7-8), condus de actorul Mihai Mălaimare, e rezultatul unei inițiative care are și partea sa de risc. Teatrul "Masca" propunea în repertoriul lunii februarie două spectacole: Cloynii și Medievale. Doza de risc rezidă, între altele, în capacitatea teatrului nou înființat de a-și forma un public propriu avînd în vedere că spectacolele menționate oferă coordonate de percepere care nu sînt obișnuite pentru publicul obișnuit de teatru. Nu pleacă de la un text, de la o piesă, sînt scenarii traduse de către colectivul de actori în limbajul scenic al mișcării, pantomimei, măștii, culorilor machiajului.

Medievale este un astfel de scenariu, realizat și pus în scenă de regizoarea Anca Florea prin intermediul trupei de la "Masca": Mihai Mălaimare, Tudorel Filimon, Anamaria Pîslaru, Sorin Dinculescu, George Țoropoc, Emil Șerban și Cosmin Șofron, Petre Drăgulescu, Irina Lazăr. Teatrul se află la douăzeci de metri lateral de Biserica Amzei, într-o curte care găzduiește cîteva clădiri vechi, înalte, cu destinații variate de-a lungul timpului. Într-una din ele, aflată chiar în partea opusă față de intrarea în curte, se află mica sală a teatrului, care oferă un minim spațiu pentru organizarea instituției. Sala nu este o incintă, cu destinație teatrală propriu-zisă, are cel mult o sută de locuri, e dreptunghiulară foarte, publicul se așază pe rîndurile de scaune paralele cu pereții laterali mai lungi, scena fiind, convențional, un podium flancat de cîteva stîlpi laterali și de arcade. Dar actorii vor întrebuița, evident, orice spațiu disponibil, mai ales "culoarul" dintre rînduri și colțurile dreptunghiului. Folosirea spațiului cenzurează mișcarea în măsura

în care obligă la fantezie.

Boltirea sălii, frigul răzbătător (era luna februarie), cimentul pardoselii nu au fost, evident, atuuiri scontate de realizatorii Medievalelor. Deși puteai să ai o idee și în acest sens amintindu-ți timpul cînd învățai despre "întunecatul" Ev mediu și nenorocirile sale. Actorii evoluează în aceste condiții, desfășurîndu-se în cheia scenariului, care nu mi se pare foarte explicită. Fragmente de farse medievale, de parodii ale unor mistere ale "pasiunii" avînd drept comper figura Trubadurului, interpretat cu arta-i recunoscută de către Mihai Mălaimare, ar fi trebuit să se coaguleze mai "eficient" din punctul de vedere al publicului. De la invitarea acestuia în sală - reluare în mic a soluției de la începutul Trilogiei de la Național - pînă la elemente de cultură populară a rîsului așa cum au fost ele produse de spectacolele gen "théâtre de la foire" de pe improvizatele scene din piețele medievale, din tîrguri și iarmaroace, din piețele din fața catedralelor, totul ar fi trebuit să țintească la acomodarea publicului cu o estetică a comicului popular. Spectacolul este, însă, mai degrabă promisiunea unei astfel de "ținte". Ceea ce înseamnă că teatrul "Masca" printr-o dotare corespunzătoare și în condiții mai favorabile, ar putea reuși performanța. Ceea ce înseamnă, iarăși, că ideea de spectacol poate fi mai precizată dacă relația teatru-public este regîndită mai adînc. Faptul că, în afara prezenței atrăgătoare a lui Mihai Mălaimare, unii dintre ceilalți actori au reușit cîteodată să intereseze publicul, care i-a aplaudat, este un semn traductibil în diverse planuri. Dar unul esențial mi se pare a rămîne ideea de spectacol pe care Teatrul "Masca" urmează să o pună în valoare. ■ M.P.